

מתיר, אבל בחשב את שתי המחשבות בעת הקמיצה, שהיא מתיר אחד, לא חולק רבי יהודה אלא שתיהן חלות.

ומקשינן עוד: **הרי קומץ דמנחת חוטה** מי שטימא מקדש בשוגג או שנשבע לשקר על כך שאינו יודע עדות לחבירו, **דליבא לבונה בהדיה** אלא כל המתיר בה הוא הקומץ בלבד ופליגי רבי יהודה ורבנן, ושם לא ניתן להעמיד שחשב בשתי הקטרות ואם כן מבואר שאפילו כשחשב במתיר אחד חולק רבי יהודה!?

ומתריצין: **במנחת חוטה לא פליגי!** שהרי לא מצינו מפורש שחולקים בזה.

אמר רב אשי: אם תימצי לומר שאף במנחת חוטה פליגי – **פליגי בפסיעות!** והיינו שלא נחלקו באופן שחישב את שתי המחשבות בעת הקמיצה, אלא באופן שבהולכת הקומץ למזבח שהיא עבודה חישוב בפסיעה ראשונה מחשבת חוץ לזמנו ובפסיעה שניה מחשבת חוץ למקומו, שבוזה חלה מחשבה ראשונה קודם שחשב מחשבה שניה⁽⁸⁾, והוקבע בפירוש.

אמר רב אשי: אם תימצי לומר שאף במנחת חוטה פליגי – **פליגי בפסיעות!** והיינו שלא נחלקו באופן שחישב את שתי המחשבות בעת הקמיצה, אלא באופן שבהולכת הקומץ למזבח שהיא עבודה חישוב בפסיעה ראשונה מחשבת חוץ לזמנו ובפסיעה שניה מחשבת חוץ למקומו, שבוזה חלה מחשבה ראשונה קודם שחשב מחשבה שניה⁽⁸⁾, והוקבע בפירוש.

רבי שימי בר אשי מתני כדאביי שב"לחצות מודה רבי מאיר ששתי הקדושות חלות. **רב הונא בר נתן מתני כדרבא**, שאף ב"לחצות" חולק רבי מאיר וסובר שחלה קדושה ראשונה בלבד.

כי אתא רב דימי מארץ ישראל לבבל, אמר: רבי מאיר, שאמר "תמורת עולה תמורת שלמים הרי זו תמורת עולה", **בשיטת רבי יהודה אמרה, דאמר רבי יהודה, תפוס לשון ראשון!**

מיום שחלה קדושה ראשונה בלבד, מודה רבי מאיר ששתי הקדושות חלות. **רב הונא בר נתן מתני כדרבא**, שאף ב"לחצות" חולק רבי מאיר וסובר שחלה קדושה ראשונה בלבד.

כי אתא רב דימי מארץ ישראל לבבל, אמר: רבי מאיר, שאמר "תמורת עולה תמורת שלמים הרי זו תמורת עולה", **בשיטת רבי יהודה אמרה, דאמר רבי יהודה, תפוס לשון ראשון!**

מיום שחלה קדושה ראשונה בלבד, מודה רבי מאיר ששתי הקדושות חלות. **רב הונא בר נתן מתני כדרבא**, שאף ב"לחצות" חולק רבי מאיר וסובר שחלה קדושה ראשונה בלבד.

אמר ליה אביי לרב דימי: והא אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: כי מגעת להו, אם תרצה לקרב ולהשוות לדברי רבי מאיר ורבי יוסי בתמורה בהדי הדדי, הרי שקרובים דבריהם להיות שוים, ולא פליגי, אלא שניהם סוברים שאין אומרים "תפוס לשון ראשון", ואם כן נמצא שגם רבי מאיר אינו סובר כרבי יהודה של משנתנו.

אמר ליה רב דימי לאביי: וכי אפשר לומר שרבי מאיר ורבי יוסי לא פליגי? **והא מיפלג פליגי** בפירוש במשנה במסכת תמורה, לגבי האומר הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים, שלרבי מאיר הרי זו עולה, ולרבי יוסי חציה עולה וחציה שלמים!?

אמר ליה אביי: אכן, נחלקו רבי מאיר ורבי יוסי אבל לא בכל ענין נחלקו, אלא – פליגי במאי דפליגי, והיינו מה היתה כוונת הממיר באומר לשון זו, ששניהם סוברים שהקדושה חלה לפי כוונת המקדיש, וחולקים בפירוש כוונתו, אך ולא פליגי במאי דלא פליגי, והיינו אם אומרים תפוס לשון ראשון או לא, ושניהם אינם סוברים תפוס לשון ראשון⁽⁹⁾.

ומבארת הגמרא: **דאמר רבי יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן: הכל מודים, רבי מאיר ורבי יוסי, היכא**

משום שהיא דבר המסויים מעילה בה המחשבה בפני עצמה. והקשה הגרי"ד, שלכאורה הדעת נותנת שכל פסיעה נחשב שמתקיימת בה מצוות ההולכה, ונחשבת לעבודה גמורה שהרי אף אם פסע פסיעה אחת אם יכול לזרוק ממקום שעומד – זורק, מאחר ונתקיימה מצוות ההולכה בדם על ידי פסיעתו. ובאמת **המנחת חינוך** [מצווה קמ"ד אות ג] כתב שהמחשב בפסיעה אחת פוסל, ואין זה נחשב פיגול בחצי מתיר כיון שאין שיעור להולכה.

9. תמזה **התוספות** [בד"ה אמר ליה], מאחר ושיטת אביי היא שרבי מאיר אינו סובר תפוס לשון ראשון, מה הקשה רבא לעיל על אביי שאמר מודה רבי מאיר בלחצות שחלים שניהם מדברי רבי יהודה הסובר בזה תפוס לשון ראשון, הרי רבי מאיר לא אמר את דבריו בשיטת רבי יהודה אלא סברתו היא משום שחזר בו מדיבורו הראשון, אבל בשיטה אינו סובר

קמיצה אבל לא בשעת ליקוט לבונה או שחשב מחשבת הזמן בשעת ליקוט לבונה אבל לא בשעת קמיצה הרי זו פסולה ואינה פיגול עד שחשב מחשבת הזמן בכל המתיר שהוא הקומץ עם הלבונה, וכו', ומבואר בדבריו שאין הקומץ אלא חצי מתיר בלבד. **ובחזון איש** [סימן ז' סעיף קטן י'] כתב שלרש"י הסובר שקמיצה עבודה שלמה היא, הרי שיש לומר שקמיצה וליקוט לבונה שתי עבודות הן, מאחר ובגמרא במנחות מבואר שליקוט לבונה פסולה בור משום שיש בה משום ההולכה כיון שזה שליטה ומסרה לכהן מיעט את הילוך הכהן.

8. **בתוספות** [ד"ה סימן] כתבו שדווקא שני סימנים בשחיטה הינם חצי מתיר אבל שני חצאי סימן לא, כיון שאין הם דבר המסויים ואינם דומים לפסיעות שכל פסיעה נחשבת דבר המסויים, ומבואר בדבריהם שכל פסיעה היא חצי מתיר ורק

אבל כיון שכוונתו היתה שיחולו שתי הקדושות, דבריו קיימים, ותרעה הבהמה עד שתסתאב, ותמכר, ויביא בחצי דמיה עולה ובחצים שלמים. ומכל מקום שמענו, שבאופן שאמר "תמורת עולה ושלמים" חלות שתי הקדושות אף לפי רבי מאיר, ואין אומרים תפוס לשון ראשון. וזה שלא כדעת רבי יהודה במשנתנו, הסובר שאם חשב כזית חוץ לזמנו וכזית חוץ למקומו אומרים תפוס לשון ראשון, אעפ"י שכוונתו היא לשניהם ואין מחשבתו השניה חזרה מן הראשונה [כמו בתמורת עולה ושלמים].

אמר ליה רב דימי לאביי: וכי מדברי רבה בר בר חנה באת להקשות עלי? **הוא,** רבה בר בר חנה בשם רבי יוחנן, **אמר** שרבי מאיר ורבי יוסי **לא פליגי** בדין תפוס לשון ראשון, ואילו **אנא אמינא** – **פליגי!** ואפילו באמר תמורת עולה ושלמים סובר רבי מאיר תפוס לשון ראשון⁽¹⁰⁾.

אמר עולא ואיתימא רבי אושעיא: אפשר ידעין חברין בבלאה האם יודעים חברינו מבל את הגירסא במשנתינו, האם "כזית כזית" **תנן או "כזית וכזית" תנן?**

ומבאר הגמרא את הספק: האם לאכול **כזית** בחוץ **כזית** למחר [ללא וי"ו החיבור] **תנן**, ודווקא באופן זה סובר רבי יהודה שהיות ואלו שתי מחשבות הרי שתפוס לשון ראשון וחל הפיגול, אבל באופן שחישב **כזית וכזית** הרי זה דיבור אחד **ודברי הכל עירוב מחשבות הוי**, וחלות שתי המחשבות יחד אף לרבי יהודה⁽¹¹⁾ ואין כאן פיגול.

שהתבאר בדברי רבה בר בר חנה! ולכך כתב, שספק הגמרא לעיל הוא כפי מי ההלכה אם כרבה בר בר חנה או כרב דימי, עוד כתב, שעיקר הספק בגמרא לעיל הוא משום הספק של "לחצות".

11. הקשו **התוס'**, הרי לעיל אמר רבא שאינה לשחיטה אלא לבסוף וחלות שתי המחשבות רק בסוף השחיטה ואם כן אין הבדל בין כזית וכזית לכזית למחר כזית בחוץ שסובר בזה רבי יהודה תפוס לשון ראשון, ומדוע בכזית וכזית מסתפקת הגמרא שמא מודה רבי יהודה, ועוד, מה שונה כזית וכזית מתמורת עולה ושלמים שלדעת רבא סובר בזה רבי יהודה תפוס לשון ראשון? ובשיטה מקובצת [השמטות, אות ו] כתב ליישב את הקושיא השניה, שיש לחלק בין חצאי זיתים שמאחר ויש כמה זיתים בקרבן אין אמירות כזית וכזית סותרות זו את זו ולכך מודה רבא שבוה אף אבי יהודה סובר שיחולו שתיהן, ומה שאין כן בתמורת עולה ושלמים שלא שייך שיחולו שתיהן

דאמר הממיר "תחול זו תמורת עולה, ואחר כך תחול זו תמורת שלמים", שבוה לדברי הכל לא חילא קדושת שלמים. כי מאחר וחלה כבר קדושת עולה, אין קדושה חלה על קדושה! ואם אמר "לא תחול זו עולה אלא אם כן חלה זו שלמים", בזה דברי הכל חילא קדושת שניהם, מאחר והתנה את קדושת העולה בשלמים, ולכך נתכווין. וכיון שחלה קדושת שניהם, דינה שתרעה עד שתסתאב ותמכר ויביא בחצי דמיה עולה ובחציים שלמים.

כי פליגי רבי מאיר ורבי יוסי באופן דאמר "בהמה זו תהיה תמורת עולה, תמורת שלמים".

רבי מאיר סבר, מדהוה ליה למימר – אם היה רוצה שיחולו שניהם – תמורת עולה ושלמים, ואמר תמורת עולה תמורת שלמים, שמע מינה שמלכתחילה היתה כוונתו שתחול קדושת עולה, אלא שלאחר כך אחר מיהדר קא הדר ביה, ורצה שתחול קדושת שלמים, וכיון שכבר חלה קדושת עולה, אין חזרתו מועילה, ואין קדושת שלמים חלה.

ורבי יוסי סבר, שאין באמירת "תמורת שלמים" משום חזרה מאמירה ראשונה אלא רוצה שיחולו שניהם, וסבר אדם זה, כי אי אמר תמורת עולה ושלמים, הוה אמינא ישתמע מדבריו שכוונתו להחיל פלגא תמורת עולה ופלגא תמורת שלמים, שאו אינה קריבה, כיון שאין מקריבין קרבן לחצאין, ולהכי אמר "תמורת עולה תמורת שלמים", למימרא שישתמע מדבריו דכולה קדשה בקדושת עולה, וכולה קדשה בקדושת שלמים הויא. אלא שטעה אדם זה בחושבו שעל ידי כן יקריב בהמתו.

כרבי יהודה אלא עירוב מחשבות יש כאן?!

וכתב בזה הקרן אורה, כי מה שאמר אביי לעיל שמודה רבי מאיר בלחצות לא אמר זאת לשיטת רבה בר בר חנה שהרי אם אמרנו שבאומר לא תחול זו אלא אם כן תחול זו מודה רבי מאיר, כל שכן בלחצות מודה הוא, ומה חידש בזה אביי, אלא מחלוקתם של אביי ורבא לעיל לגבי לחצות היא לשיטת רב דימי הלומד בדברי רבי מאיר שטעמו הוא משום תפוס לשון ראשון שבוה חידש אביי שבלחצות מודה רבי מאיר שחלים שניהם.

10. תמה השיטה מקובצת [בהשמטות], שנמצא ספק הגמרא לעיל לגבי תמורת עולה ושלמים תלוי במחלוקת זו של רבה בר בר חנה ורב דימי האם טעמו של רבי מאיר הוא משום תפוס לשון ראשון והוא הדין לתמורת עולה ושלמים שחלה קדושת עולה בלבד, או שאין טעמו משום תפוס לשון ראשון ורק בתמורת עולה תמורת שלמים חולק רבי מאיר כפי

אמר ליה רבי לרבי שמעון בריה: הוא, לוי, על פי מה שלמדתי אותו, **שאל בני דבר חכמה. ואת אמרת משנתינו?**

לדידך, דאתניתך במשנה תרתי, שבין בכזית כזית ובין בכזית וכזית נחלקו רבי יהודה ורבנן, **לא קשיא לך** שאלתו של לוי. והיטב דייקת מן המשנה ששנתה רק את אלו האופנים ולא שנתה את האופן של חישוב לאכול כזית למחר בחוץ, שבוה מודה רבי יהודה.

אבל **לדידיה**, ללוי, **דלא אתניתיה** במשנה **אלא חדא** משני אלו האופנים, והיינו כזית כזית, **ושמעניהו לוי לרבנן**, שאר תלמידי רבי שבבית המדרש, **דקא גרסי תרתי** אופנים, כזית כזית, וגם כזית וכזית, **מספקי ליה**, מסתפק, **ואמר:**

האם הגירסא ששנה רבי **לדידי**, שהיא כזית כזית, היא **דווקא**, ואילו הגירסא **דידהו**, שהוסיפו "כזית וכזית" אינה נכונה, אלא אף רבי יהודה מודה בזה, כי **עירוב מחשבות הוי**, והם טעו והוסיפו מדעתם ולא קיבלוהו מרבי, ואם כן, כל שכן שאם חישוב לאכול כזית למחר בחוץ הרי זה עירוב מחשבות.

או **דלמא** שגירסתם **דידהו דווקא** ומפי רבי שמעון, **ולדידי** בלבד לא שנה רבי את שני האופנים אלא **שיורי שיירי** לי את האופן השני אשר גם בו חולק רבי יהודה, ואם כן, אין לי לדייק ממה שהשמיט רבי בגירסתו לתלמידים במשנה את האופן השלישי, חישוב לאכול כזית למחר בחוץ, כי, **ומדשיירי לי**

או **דלמא כזית וכזית תנן**, **דלרבי יהודה** אפילו לשון זו **פרטא הוי**, וכל זית הינו מחשבה בפני עצמה, ולכן אף בזה סובר תפוס לשון ראשון וחל הפיגול, **וכל שכן** שייסבור כך רבי יהודה באופן שאמר **כזית חוץ לזמנו, כזית חוץ למקומו**, שאלו שני פרטים נפרדים.

ופושטת הגמרא, **תא שמע** מהא **דבעא מינה לוי מרבי: חישב לאכול כזית למחר בחוץ**, מהו דינו? האם נאמר מאחר ובאותו זית חישב את שתי האכילות והרי זה כאכילה אחת הרי שאף רבי יהודה מודה שנחשב עירוב מחשבות. או שמא נאמר שתמיד הדין הוא תפוס לשון ראשון, וכיון שחשב קודם על אכילת חוץ לזמנו ואחרי כן על אכילת חוץ למקומו, חל הפיגול שקדם⁽¹²⁾.

אמר ליה רבי ללוי – זו שאלה! כלומר, שאלה גדולה שאלת, והתשובה לשאלתך: באופן זה שחישב את שתי האכילות באותו זית, אפילו רבי יהודה מודה, כי **עירוב מחשבות הוי!**⁽¹³⁾

אמר לפניו רבי שמעון ברבי: וכי לא משנתינו היא, מדוע שיבחת את שאלתו, הרי תשובה זו שאמרת ניתן לדייק מדברי המשנה, שאמרה **"לאכול כזית בחוץ כזית למחר"**, **"כזית למחר כזית בחוץ"**, **"כחצי זית בחוץ כחצי זית למחר"**, **"כחצי זית למחר כחצי זית בחוץ"**, פסול ואין בו כרת. ומשמע שדווקא באופן זה שחישב על שתי אכילות חולק רבי יהודה וסובר תפוס לשון ראשון, **הא אידך**, שחשב כזית למחר בחוץ, שזו אכילה אחת, מודה רבי יהודה **שעירוב מחשבות הוי**.

אין חסרון במה שמחשב לאכול בשר הנפסל ביוצא וכן לענין מחשבת חוץ לזמנו אין חסרון במה שמחשב על בשר הנפסל בנותר אלא החשיבה אותם תורה אכילה לענין זה שיפסלו במחשבה זו, הוא הדין באחת כלפי חברתה שאינן מפסידות זו את זו ואין הנותר מהוה חסרון לחוץ למקומו ולא היוצא לחוץ לזמנו.

13. הקשה **השיטה מקובצת** [אות ה], מה שונה זה מהאומר תמורת עולה ותמורת שלמים שהגם שמחשב בדבר אחד הדין בזה תפוס לשון ראשון ומדוע כאן לא נאמר כן שאף שמחשב באותו כזית מכל מקום תפוס לשון ראשון? ותירך, שבתמורת עולה ושלמים מאחר ואי אפשר שתחול קדושת עולה על שלמים הרי שאי אפשר לקיים דבריו ולכך תפוס לשון ראשון, אבל בכזית למחר חוץ למקומו שבידו לקיים דבריו ולאכול למחר בחוץ נתפסות שתי המחשבות.

בבמה אחת משום כך נראה יותר כנמלך ולכך סובר רבי יהודה בזה תפוס לשון ראשון.

12. מבואר בסוגייתנו, שעל אף שמחשבת אכילת כזית למחר בחוץ היא מחשבה על בשר שבלאו הכי פסול, שהרי מחשב לאכול חוץ לזמנו בשר שנפסל ביוצא ומחשב לאכול חוץ למקומו בשר שנפסל בנותר, אעפ"י כן אין בזה משום למנוע את הפיגול מלחול. ולקמן דף [ל"ז] דנה הגמרא על מי שחישב שיאכלוהו טמאים חוץ לזמנו, ומבואר שם בתוס' [בד"ה שיאכלוהו טמאים], שהנדרן הוא האם מחשבת פיגול על בשר שבלאו הכי נפסל משום טמא מפגלת, שהרי במחשבת אכילת טמאים נמצא שנטמא הבשר בנגיעה קודם שיאכלוהו והרי זו מחשבה על בשר טמא. והקשה החזו"א [בליקוטים, סימן א' ס"ק י"ז], מדוע אין להוכיח סמוגייתנו שאין חסרון בזה שמחשב על בשר פסול? ותירך, שמאחר ולענין מחשבת חוץ למקומו

אמר לי בזה כללא, הרי זה עירוב מחשבות, אדע כי כל שכן כזית למחר בחוץ, עירוב מחשבות הוא.

אלא אי אמר לי בזה פרטא, ואף בזה סובר רבי יהודה תפוס לשון ראשון, אכתי כזית למחר בחוץ קא מיבעיא לי, ולא תהיה לי פשיטות אם גם בזה סובר רבי תפוס לשון ראשון, או שבוה מודה שנחשב עירוב מחשבות.

ומקשינן: אי הכי, השתא נמי, ששאל על כזית למחר בחוץ, לא ברור שתהיה לו פשיטות על כזית וכזית. כי התינח אי אמר ליה רבי כזית למחר בחוץ פרטא, ואף בזה חולק רבי יהודה, יש לו לפשוט מכך כי כל שכן בכזית וכזית, שהן שתי אכילות, חולק רבי יהודה. אלא אי אמר ליה שכזית למחר בחוץ כללא, שהוא עירוב מחשבות, אכתי כזית וכזית, שהן שתי אכילות, מיבעי ליה! אולי בזה סובר רבי תפוס לשון ראשון.

ומתריצינן: סבר לוי שיוכל להבין מדברי רבי את שני האופנים. שהרי אם יאמר לי שכזית למחר בחוץ הוא פרטא כל שכן כזית וכזית כך הוא. ואם יאמר לי בניחותא ללא רתיחה שהוא כללא אבין ממנו שרק באופן זה כך הוא אבל בכזית וכזית הוא פרטא וכרבנן, כי אם כן, שאף זה כללא, מרתח רתח, (15) רבי יענה בריתחא — מה לך להסתפק?

השתא, כזית וכזית כללא, והיה לך ללמוד דבר זה לא-א-מכך שלא שניתני לך אופן זה של כזית וכזית, כזית למחר בחוץ, מיבעיא? הרי כל שכן שהוא כללא. ומכל מקום, שמענו מכך שלבסוף ענהו רבי ללא ריתחא שכזית למחר בחוץ כללא הוא, שכזית וכזית

לדידי הא, כזית וכזית, שזיר להו לדידהו נמי בהך, כזית למחר בחוץ, ולא שנה להם, הגם שסובר שאף בזה חולק רבי יהודה, (14).

ומבארת הגמרא: והי, באיזה אופן אתנייה, שנה רבי ללוי, שלא היה יכול ללמוד ממנו לגבי לאכול כזית למחר בחוץ?

אילימא כזית וכזית אתנייה, שנה לו, שבוה חולק רבי יהודה, הרי האי, לאו שזירא הוא! כי אם בזה חולק רבי יהודה, כל שכן שחולק בכזית כזית, ולא היה לרבי להשמיע כלל דין זה. וכיון שאין שזיר בדבריו, היה לו ללוי להסיק ממה שלא שנה לו רבי את האופן של חישוב לאכול כזית למחר בחוץ לומר שגם בזה חולק רבי, שבוה באמת מודה רבי שנחשב עירוב מחשבות.

אלא כזית כזית אתנייה רבי ללוי, ולא היה לו ללמוד מזה מה הדין בכזית וכזית, וכשמע את התלמידים גורסים בדבריו גם את האופן של כזית וכזית, הסתפק אם גירסתו דווקא, או גירסתם דווקא.

ומקשינן: אם כן, ותיבעי ליה ללוי מה הדין בכזית וכזית, שהרי מסופק הוא אם שנה רבי דבר זה או לא והיה לו לשואלו זאת!?

ומתריצינן: סבר לוי, איבעי מיניה, אשאל מרבי שאלה חדא, דשמענא בתשובתו עליה תרתני, גם את הדין בכזית וכזית, וגם את הדין בכזית למחר בחוץ.

דאי בעינא ממנו רק כזית וכזית, הא ניחא אי

רש"י שכאשר בא השואל להחמיר שלא כדון אין העונה משיב בריתחא משום שלא איכפת לו בזה שיחמיר, ואם כן כיצד סמך לוי על כך שאם ישיב לו רבי בניחותא שכזית למחר בחוץ כללא יבין מכך שכזית וכזית פרטא, שזא אף כזית וכזית כללא הוא, והסיבה שלא רתח רבי בתשובתו היא משום שאין בטעותו של לוי קולא אלא חומרא [וכן העירו התוס' שם]?! עוד הקשה, שהיה לו ללוי לשאול מה הדין בכזית וכזית, והיה [אם ישיב לו רבי שהוא כללא כל שכן שכזית למחר בחוץ כן הוא] ואם ישיב לו שהוא פרטא בניחותא, יש לו ללמוד מכך שדווקא בזה הוא פרטא, אבל כזית למחר בחוץ כללא, ואם ישיבוהו דבר זה בריתחא, ילמד מכך שאף בכזית למחר בחוץ הוא פרטא, ולכך רתח, שהרי אם כזית למחר בחוץ פרטא, כל שכן בכזית וכזית!?

ותירץ, שהנדרון כאן אינו נדרון של איסור והתר שיש לו למשיב לרתוח בשביל להציא את השואל מטעותו שבא להקל

14. הקשה השפת אמת, הרי למסקנת הגמרא מבואר שאף בכזית וכזית נחלקו רבי יהודה ורבנן, ונמצא שהגם שזיר רבי ללוי דבר זה, מכל מקום לא שזיר לו עוד דבר, שהרי בכזית למחר בחוץ אמר רבי שהוא עירוב מחשבות, ואם כן, היה לה לגמרא לומר שאמנם ידע לוי כי מה ששנה רבי לתלמידים הוא דווקא, ובכל זאת הסתפק האם ממה שזיר לו רבי כזית וכזית יש לו להסיק שזיר לו גם כזית למחר בחוץ, או שלא שזיר לו כי אם כזית וכזית, אבל כזית למחר בחוץ סובר שזירוב מחשבות הוא.

15. הקשה השיטה מקובצת, משמע מדברי הגמרא כאן שעל אף שדעת השואל להחמיר שלא כדון, כגון זו שבא לוי להחמיר כדון כזית למחר בחוץ שיחשב פרטא ויהיה פיגול, מכל מקום אם סובר רבי שהוא כללא שזיר לו ריתחא בבואו להורות לו שאין כאן פיגול, ואילו בחולין [נב א] כתב